

Sygn. akt I CSK 947/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. Spółki z o.o. w W.
przeciwko W. J. G. Spółce z o.o. w G.
o uchylenie wyroku sądu polubownego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 30 maja 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania .

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie trzech pierwszych przesłanek.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw (zob. m.in. postanowienie z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.). Zadaniem skarżącego jest nie tylko powołanie się na problem prawny bazujący na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej, ale również przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wskazującego na wadliwość rozwiązania tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.).

Skarżąca ujęła zagadnienie prawne w pytaniu „Czy uznanie przez sąd polubowny za ważną umowy nieokreślającej jej elementów istotnych, określonych ustawą obowiązującą w dacie orzekania przez sąd polubowny, lecz następnie uchyloną i nieobowiązującą już w dacie orzekania przez sąd powszechny w sprawie o uchylenie wyroku sądu polubownego, może uzasadniać uchylenie wyroku sądu polubownego z uwagi na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego RP?”. W ocenie Sądu Najwyższego, tak postawiony problem nie spełnia wymagań stawianych prawidłowo skonstruowanemu zagadnieniu prawnemu. Został on oparty na założeniach abstrahujących od ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Przyczyną ewentualnego uchylenia wyroku sądu

polubownego może być sprzeczność tego orzeczenia z podstawowymi zasadami polskiego porządku prawnego. Sąd oceniający sprawę miał to na uwadze, tyle, że nie dostrzegł takiej kolizji.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.).

Skarżąca wskazała na potrzebę wykładni art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. w odniesieniu do zakresu merytorycznej kontroli orzeczenia sądu arbitrażowego w celu zbadania, czy nie doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Argumentacja przedstawiona przez skarżącą nie uzasadnia – w ocenie Sądu Najwyższego – potrzeby przyjęcia skargi do rozpoznania. Wskazane rozbieżności mają charakter pozorny, maskujący brak akceptacji skarżącej wyniku postępowania arbitrażowego.

Sąd Apelacyjny, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie oparł się na poglądzie zakazującym merytorycznego badania rozstrzygnięcia sądu polubownego w zakresie klauzuli porządku publicznego; przeciwnie, odniósł się do podstawowych zasad polskiego porządku prawnego i orzekł, że wyrok sądu polubownego nie naruszył żadnej z nich.

Z tych samych przyczyn Sąd Najwyższy nie dopatrył się nieważności przeprowadzonego postępowania, którą skarżąca wiązała z brakiem możliwości obrony swoich praw, wynikającej z „uznania przez Sądy *meriti*, że merytoryczne rozpoznanie zarzutów o uchylenie wyroku sądu polubownego jest niedopuszczalne”.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

